

Hej M

Milano

Designveckan i Milano är en plats dit design- och arkitekturbranschen reser för att träffas, socialisera och utbyta idéer. Ofta med förhoppningen att ro en och annan affär i hamn. Leo Gullbring samtalar med tre kreatörer.

Text och foto **Leo Gullbring**

Brodie Neills digitala hantverk

ENDAST 25 ÅR GAMMAL slog Brodie Neill igenom på Salone Satellite, de ungas scen på den italienska möbelmässan. Italienska Kundalini plockade upp honom, och snart nog ställde han ut tillsammans med Zaha Hadid och Norman Foster. Brodies organiskt svepande dynamiska och samtidigt återhållet exakta former har blivit så framgångsrika att han på hemmaplan i Londons Shoreditch passerat på att designa sitt egna företag, Made in Ratio.

– Jag söker efter de perfekta harmoniska proportionerna, design är ju inte bara funktion utan också känsla. Det kan vara funktionellt, visst, men också vackert! Vi behöver tala om emotionell funktion, eller hur?

Brodie pekar på den insektspröda starka konstruktionen som likt ett konstverk omges av hans Cowrie-stolar. Igenkännbart och taktilt närvarande, men också lite främmande i det här sammanhanget. Brodie skrattar och säger att båtindustriföretaget i Southampton antagligen inte har en aning om att de har producerat ett bordsunderrede för en tung glasskiva.

– Jag vill erbjuda ett kreativt alternativ till konsumtionsdesignen. Supernova är gjort av återvunnet aluminium och hela processen påminner om hur man gjöt brons förr i tiden, fast vi tar hjälp av datorn för att få fram de yin-yang-liknande formerna.

– Jag har alltid byggt saker, hemma i Hobart i Tasmanien har mamma huset fullt med prylar som jag svetsat, snickrat och limmat ihop som liten. Men det är en konst att överföra en 3D-ritning till ett fysiskt objekt och att få till mötet mellan det digitala och det handgjorda. Kolla här, mitt senaste verk är den här stapelbara stolen Alpha. Se på fogen här, att få den så djup är närmast omöjligt med traditionellt snickeri. ■

Brodie Neill och stolen Alpha.

Ines Gomez emotionella design

– **VI HAR INGEN RELATION TILL** alla prylar vi omger oss med, vi tänker bara på teknisk funktion och hur de används. Men tingen har symboliska värden, de kan berika våra liv, de kan bygga vår identitet, berätta vilka vi är, vad vi drömmer om.

Colombianska, numera Milanobaserade, Ines Gomez satsar på emotionell design när hon debuterar på Salone Satellite. Hennes idéer påminner om Memphisgruppens och alla diskussioner kring produktsemantik och semiotik. Och det känns befriande i denna uppsjö av nya stolar, bord och fåtöljer – en vilopaus i den oavbrutna repetition av samma uttjatade objekt som trängtar en producent. Ines fåtölj är en tunn och spröd hopsvetsad stålkonstruktion kompletterad med ett tunt, löst hängande rep. Läder, silke och andra material ligger i stora sjok på varandra. Materialen ska samtala med varandra, tillsammans skapar de designpoesi.

– Allt jag gör handlar om motsatser och kaos. Jag lyfter fram det som är gömt, och det som brukar vara i blickfånget ovanpå får en sekundär roll.

Och Ines har onekligen ett alldeles eget formspråk. Den blå och röda horisontella lampskulpturen med en bit carraramarmor högst upp vill på Sottsass-manér vara både konst och design. Hon dekonstruerar vardagen och bygger en ny genom att ge industriella objekt nytt innehåll i ett nytt sammanhang.

– Lampan inspireras av tunnelbanans färgpalett här i Milano, av det offentliga rummets formspråk och ljussättningar. Tidigare var allt detta gemensamma kulturreferenser, nu är de utrotningshotade! Jag vill hjälpa dem att överleva i en allt mer splittrad samtidkultur. ■

Ines Gomez i Salone Satellite.

Tokujin Yoshiokas immateriella design

TOKUJIN YOSHIOKA BRUKAR överraska med rum byggda av näsdukar eller sugrör – drömskt överkliga i gränslandet mellan design, arkitektur och konst. I år bjuder han på ännu mer transparens och speglingar. Som i nya tehuset i Kyoto, en enkel glaslåda framför ett tempel. Eller glasgarderoben Prism för Glas Italia, med ett helt vitt papperskrynkligt klädesplagg inuti.

– Transparens är en central del i mitt arbete, det är det närmaste vi kan komma ljuset självt. Glas släpper igenom ljus som sedan reflekteras i alla ytor. Och design ska få oss att känna på nytt, inte genom mängder av prylar utan genom att beröra alla våra sinnen.

Design som reaktion på konsumism och allt nyproducerat som pockar på vår uppmärksamhet. En antimaterialistisk minimalism bortom det standardiserade massproducerade. Och det förvånar knappast att Tokujin arbetat hos legendariske modeskaparen Issey Miyake innan han startade eget. Numera inreder han modehusets butiker med ett grafiskt exakt formspråk och inslag av både genomsiktighet och en handfast närvarande materialitet.

– Jag vill skapa något bortom formerna, med formlösa element som färg och lukt, en spirituell design som berör även mig själv. Jag vill ge form åt känslor!

Tokujins nya lampa Planet för Kartell minner om Stellar som han skapade för Swarovski. Nu är materialet plast i stället för kristallprismor, men effekten är nästan lika intensiv. Drömmen är att i ett enda objekt återskapa något av en stjärnas bländande lyster. Inte bara ytterligare ett designobjekt utan en immateriell drabbande design. ■

Tokujin Yoshioka på pallen Brook designad för Issey Miyakes butik.